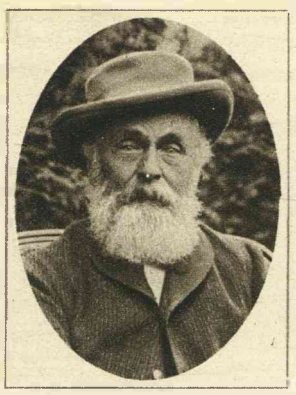

NEDERLANDSCH LANDHUISHOUDKUNDIG CONGRES.

Onder voorzitterschap van den heer Mr. A. G. A. Ridder van Rappard is verleden week te Amersfoort het 67e Landhuishoudkundig Congres gehouden, dat door Z. K. H. den Prins, den minister van Landbouw en vele andere autoriteiten is bijgewoond. Hierboven een groep der congressisten. 1. Z. K. H. Prins Hendrik; 2. de voorz. v. h. congres, Mr. A. G. A. Ridder van Rappard; 3. comm. der Koningin i. d. prov. Utrecht, Mr. Dr. F. A. C. Graaf van Lynden van Sandenburg. 4. Dir. gen. van den Landbouw, de heer Van Hoek; 5. de burgemeester van Amersfoort, graaf van Randwijck. Links v. d. Prins zit de min. v. Landbouw, Posthuma. *(V.F.B.)*

L. P. ZOCHER. † **Y. M. v. d. BOSCH.**

Te Haarlem overleed de heer L. P. ZOCHER, een tuinarchitect van Europeesche vermaardheid. Hij leverde o.a. de ontwerpen voor de Rotterdamsche Diergaarde, het Vondelpark en de begraafplaats Westerveld. — De heer Y. M. VAN DEN BOSCH, bekend koordirigent te 's-Gravenhage, vierde verleden week zijn 25-jarig jubileum als dirigent.

DE NEDERL. POMOLOGISCHE VEREENIGING.

Door de Nederlandsche Pomologische Vereeniging is verleden week een excursie gehouden, waarvoor zeer veel belangstelling bestond bij de leden. Wij geven hierboven een groep der deelnemers in een der fruittuinen in de omgeving van Deventer. *(V.F.B.)*

..Ik geef er toch niet om, Ed, maar 't is voor jou, als ze naar je huis schrijven . . .

..Ach, ben je mal, dat moet je zoo ernstig niet nemen, dat doen ze niet . . . En al zouden ze het doen, dan geef ik er toch niet om. Bij mij thuis zal het ze misschien niet eens kunnen schelen. En als ze schrijven, dan zal ik het heusch wel goed vertellen. Neen, maak je nu maar niet ongerust, het komt alles best in orde."

Zwijgend, beiden verzonken in eigen leed-gedachten, loopen zij verder tot aan haar school, waar hij quasi-luchtig afscheid neemt :

,,Denk er nu maar niet verder aan, hoor! Om twaalf uur kom ik je weer halen en dan zullen we wel zien!"

En met een handdruk scheiden zij.

Weemoedig staart hij haar na, als zij de trappen van het gebouw oploopt, tot ze tusschen de andere meisjes in de gang verloren raakt voor zijn blik. Een brok schiet in zijn keel en met moeite onderdrukt hij een opkomend gevoel tot huilen . . .

,,Arme meid!" prevelt hij en loopt als in een droom verder.

***

Op school waren Willy's gedachten voortdurend afwezig. Telkens dacht zij aan het vreeselijkste wat haast gebeuren kon : dat haar ouders aan Eddy's vader zouden schrijven. Die arme jongen . . .

Een paar keer moest de juffrouw haar tot de lessen doen terugkeeren als ze vergeefs zich afvroeg waarom haar vader en moeder haar ,,jongensgek" noemden. Dat was ze toch niet? Waarom mocht ze niet even goed met haar Ed wandelen als met een vriendin en evenveel van hem houden als van een meisje, ja nog meer ? Was dat dan slecht als ze hem een aardigen jongen vond ? En mocht hij niet goed voor haar zijn en ook van haar houden? En hij hield van haar, dat wist ze en ze had hem ook met heel haar kinderhart lief. Dat hij zoo goed voor haar was, moesten ze thuis toch ook plezierig vinden; haar geluk was toch het geluk van haar ouders ?

En vast zette zich het plan in haar hoofd, dat ze het straks aan vader en moeder precies zoo zeggen zou, zooals ze het nu voelde. Zij zou het hun vragen, waarom ze niet meer met hem loopen mocht; ze zou het hun zeggen dat het toch een heel nette jongen was en dat zijn vader een eigen zaak had. Dan zouden ze wel toegeven. Ze was toch hun kind. Waarom gunden ze haar dan dat genoegen niet ?

En in stilte pleitte zij hevig op wat ouderliefde, op begrijpen alleen waarom ze van hem hield . . . .

Een zucht van verlichting ontsnapte haar toen de bel geluid werd. Gelukkig . . . twaalf uur. Nu zou ze Eddy vertellen wat ze van plan was haar ouders te zeggen. Ze zou het hem precies zeggen, misschien dat ook hij nog een argument vond om haar pleit-reden krachtiger te maken.

Vanuit de gang zag zij hem reeds staan. Met een bijna vroolijk gebaar wenkte zij hem, dat ze dadelijk kwam en haastig zette zij haar hoedje op en trok haar mantel aan. Zij werd haast blij door den in haar gedachten reeds gunstigen afloop van d'r aanstaande pogingen. — In één adem door vertelde zij hem alles, wat dien morgen in haar was omgegaan en wat ze thuis aanstonds zeggen zou. . . Dat zij recht had om begrepen te worden, dat ze door met hem te loopen niets slechts deed en haar geluk toch ook het geluk van haar ouders wezen moest. Zij zou het goed-recht van hun jonge liefde verdedigen met al de kracht van haar onschuld.

Maar het zijn slechts woorden . . . Zij voelt het. Haar machteloosheid tegen de macht van de meerdere en het niet-willen-begrijpen, waarop haar redeneeren afstuiten moest. Hoe dichter zij bij huis komt, hoe meer de moed haar ontzinkt. Dichter dringt ze zich tegen hem aan, niet lettend op de menschen die hen zagen zoo, als wilde zij van hem de kracht vragen, sterk te zijn straks . . .

Plots, voordat zij er op bedacht zijn, staat haar vader voor hen. Eddy, verschrikt, neemt zijn pet af en wil doorloopen, maar met een ernstig, bijna boos gezicht, zegt haar vader :

,,Ik zou u graag even willen spreken. Wij hebben gemerkt, dat u met onze dochter loopt, en hoewel wij op u niets aan te merken weten, zou het ons toch aangenaam zijn, indien u dat voortaan niet meer deed en mijn dochter met rust liet. Willy zal u zeker wel gezegd hebben, dat wij er op tegen zijn en dat zij er thuis onaangenaamheden door heeft. Ik kan niet veronderstellen, dat u haar tegen haar ouders wilt opzetten. Ik vraag u dus dringend in 't vervolg uw eigen weg te gaan. Denkt u daar vooral om, anders konden er wel eens minder prettige dingen, ook voor u, gebeuren. Goeden dag!"

Dan gaat hij met Willy, die is gaan huilen, verder.

Beduusd stond Eddy te kijken. Geen antwoord had hij gereed gehad. 't Was alles zoo plotseling geweest. 't Was vaag bij hem opgekomen, dat hij toch wat zeggen moest, maar hij wist niet wàt. Hij kon het zich nog niet eens goed indenken, maar als hij verder loopt, nog eens omkijkend naar Willy, die met haar zakdoek voor 't gezicht te huilen loopt, ja, dan dringt het heftig tot hem door, dat nu alles uit is.

Dat was het laatste geweest. Nooit meer zou hij met haar mogen wandelen of winkels-kijken, wat zoo gezellig was, 's avonds als die mooie étalages zoo feestelijk verlicht waren. Een vaag visioen van voorbij geluk komt voor zijn geest. 't Was nu uit. Voor goed. Nooit zou hij meer haar heldere stem hooren en voortaan zou hij haar moeten voorbij loopen en alleen zijn pet mogen afnemen. Wat zou dat vreemd wezen. Hij kon het met zijn denken haast niet omvatten. Alles voorbij nu. Al zijn idealen, zijn jeugd-leven, alles, alles is weg nu . . .

En thuis worstelt Willy tegen den onverzettelijken wil van haar ouders, die het ,,slecht" vinden als een jong meisje met een jongen ,,loopt" . .

***

Nu verzetten zij zich niet meer . . .

Stil en gelaten gaan zij ieder hun weg en trachten het onmogelijke : te vergeten.

Maar de sluier van geluk, die hun jonge liefde om hun ziel geweven had, was voor langen tijd wreed verscheurd en die gelatenheid was slechts schijnbaar : een berusten in het noodzakelijke.

Zij kòn hem niet vergeten en de eerste avonden, als zij op haar stille kamerke haar werk maakte, bad zij stil tot God, dat Hij toch haar ouders leerde begrijpen. Dan fluisterde zij als in devote vereering zijn naam : ,,Eddy, lieve Eddy."

Tot tranen in haar oogen welden en een wondere beroering in haar meisjes-ziel opsteeg . . .

Haar ouders werden niet verteederd en begrepen niet . . .

Het einde van alles was gekomen. Voor altijd.

De verstokte Vrijgezellen.

DOOR PIET VERSCHUUR

„Van Gasteren is laat!" zei Haller. Hij keek op zijn horloge en op de vergulde pendule.

,,'t Is a long way to Tipperary," merkte zijn metgezel op.

,,Hoor eens, amice," antwoordde Haller ongeduldig ,,acht uur is acht uur en niet twintig minuten later."

..Daar is weinig tegen te zeggen!"

,,Ik houd van een man die op zijn tijd past," ging Haller voort, terwijl hij ongeduldig de kamer van het hotel op en neer wandelde.

,,Zeg, Haller," zei Mansveld kalmeerend, ,,ga zitten, man. Maak het je gemakkelijk. Ze dienen niet op voor je belt en er is niets op aarde om je bezorgd over te maken."

Er werd op de deur geklopt.

,,Mijnheer van Gasteren, heeren!"

,,Frits!"

,,Mijnheer?" zei de eigenaar van het hotel-restaurant.

,,Opdienen!"

,,Koet!"

De nieuw aangekomene trad de kamer binnen met de drukke bewegingen van iemand die weet dat hij te laat is en besloten is de aanmerkingen van de anderen door voorgewende vroolijkheid te voorkomen. Hij gaf beiden heeren een hand, mompelde iets van een te laten trein en verzekerde dat beide mannen er jonger dan ooit uitzagen. Welnu, er is niets dat mannen van geposeerden leeftijd meer genoegen doet dan te hooren dat ze er jonger uitzien dan ooit te voren.

,,O, daar twijfelen we niet aan," zei Haller, terwijl hij in den spiegel keek en over zijn haar streek, dat bedenkelijk dun werd. ,,De vrijgezellenstaat werkt conserveerend en doet een man verwonderlijk jong blijven. Als we nu getrouwd waren . . . ." ,,Praat daar niet over," viel van Gasteren hem in de rede op ietwat ontevreden toon.

,,De zorg voor een vrouw kost een man de helft van zijn leven," ging Haller onverstoorbaar voort.

,,En zijn geld," vulde van Gasteren aan.

,,Een vrouw kijkt je altijd op de vingers," beweerde Mansveld.

,,Ja, da's ook een bezwaar," bevestigden de beide anderen.

,,Laat ons dankbaar zijn, dat wij nooit trouwden, er is alle reden voor," zei Mansveld.

,,Om te trouwen?" vroeg Van Gasteren.

,,Om dankbaar te zijn, natuurlijk!"

Het café-restaurant, ,,Rudesheim" was een goedbeklante zaak. In de groote gelagzaal beneden kon men tegen uiterst civielen prijs een eenvoudig doch goed ontbijt of middagmaal bekomen. Boven echter waar de drie vrienden onder vroolijken kout bijeenwaren, konden fijnproevers hun hart ophalen aan de uitgezochtste culinaire vindingen, die door den restaurateur zelf met een zekeren trots werden opgediend.

,,Frits!" zei Haller aan het hoofd der tafel.

,,M'neer!" antwoordde de restaurateur.

,,Hoeveel jaren dineeren we hier reeds op dezen dag?"

,,Heel wat jaren, m'neer!"

,,En we hebben je zien opgroeien, Frits," zei Mansveld, aan het andere eind der tafel, ..van een kleinen jongen, die geen woord Hollandsch kende, tot een welvarenden hotelier."